

LUMEA CREȘTINĂ, O LUME ÎN AGONIE

M. HORODNICEANU

CUPRINS

Introducere	5
Lumea în care trăim	9
Degradarea ființei umane	15
Comunismul	27
Ecumenismul	45
Cine sunt diavolii	51
Devierile sexuale	57
Despre înțelepciune	63
Despre știința oamenilor	65
Dumnezeu există!	73
Sfânta Treime	81
Maica Domnului	83
Despre iad	87
Despre rai	91
Ce este sufletul	95
A Doua Venire a Mântuitorului	99
Ce ne spun Sfinții Apostoli	103
Ce ne spun Sfinții Părinți	107
În România s-a renunțat la educație	125

Respect pentru oameni și cărți

Apel la responsabilitate.....	139
Anexă.....	167
Rugăciuni începătoare.....	195
Psalmul 50	199
Epilog.....	217
Bibliografie	249

LUMEA ÎN CARE TRĂIM

Lumea în care trăim este o lume în permanentă schimbare, o lume în care domnește un spirit al răului, al distrugerii. Ceea ce ieri era bun, astăzi trebuie schimbat; dacă ieri omul era persoană, astăzi este un număr. Dacă până ieri i se cerea omului, ca persoană conștientă și responsabilă, să aibă în atenție permanentă două lucruri: să discearnă și să decidă. El fiind instanța cunoașterii și libertății, în aceste condiții, realizarea integrală a omului se naștea din individualitate, orice intervenție în intimitatea individualității sale poate stinge în el strălucirea pe care aceasta o dă existenței umane. Omul trebuie permanent să decidă dacă să cedeze impulsurilor instinctului, dorințelor animalice din el, sau să asculte de glasul rațiunii, judecătorul intransigent al actelor noastre. Astăzi, acest lucru nu mai are nicio valoare, omul nu mai este stăpân pe gândirea lui, el trăiește într-un ocean de informații care-l bombardează cu idei străine lui și care nu sunt filtrate de nicio instanță care să-l avertizeze ce este adevărat și ce este fals, și, astfel, în capul lui se

depozitează un fel de ghiveci de informații, din care gândirea proprie este eliminată; el ajunge să se mintă pe el însuși, crezând că de fapt gândirea aceasta îi aparține în totalitate.

Întrebarea care se pune este cum scăpăm din această lume rătăcită și lipsită de o cultură temeinică și morală, o lume materialistă și feroce, o lume care aruncă la coșul de gunoi al istoriei toată cultura și știința acumulate în decursul miilor de ani ai omenirii? Pentru a găsi un răspuns la această întrebare, suntem nevoiți să rememorăm cunoștințele acumulate de înaintașii noștri, care, în puține cuvinte, spuneau mari adevăruri și poporul nostru nu a dus lipsă de mari oameni luminați, care ne-au spus tot ceea ce trebuia să știm, numai să avem bunăvoința să-i cercetăm și să-i înțelegem. Să luăm două exemple. În 1848, într-o cuvântare ținută la Blaj, printre altele, Simion Bărnuțiu a spus un mare adevăr: *„O națiune care nu are credință, libertate și onoare înseamnă că trăiește ca vitele”*. Apoi, să nu uităm o altă minte luminată a acestui neam, pe învățatul și filosoful Lucian Blaga, care, într-o lucrare a sa, a spus cu privire la viața omului și sensul lui pe acest pământ: *„Omul este prins între cele două forțe, ale binelui și ale răului; el nu poate ieși dintre ele, el are numai libertatea de a adera de o parte sau de cealaltă”*. Cei ce aderă de partea binelui sunt conduși de Dumnezeu, forță pozitivă și constructivă, iar cei ce aderă de partea răului sunt conduși de diavol,

forță negativă și distructivă. Pe această cale, unii oameni se îndumnezeiesc și alții se îndrăcesc, devenind un fel de antioameni; de aici ia naștere marea schismă care îi ridică pe unii împotriva celorlalți cu mare înverșunare.

Pentru o analiză atentă a acestei stări de lucruri existente astăzi în toate societățile lumii moderne și, cu precădere, în lumea țărilor cu credință creștină ortodoxă, de ce, pentru că lupta ce se dă de către forțele oculte este distrugerea acestei credințe, ca fiind o necesitate pentru evenimentele ce vor urma în mersul actualei civilizații. La prima vedere, o asemenea afirmație este hazardată în ochii multora, dar lucrurile nu stau așa; noi, creștinii care am studiat doctrina creștină cu mare atenție am găsit toate explicațiile de care avem nevoie pentru a justifica cele arătate mai sus.

Despre mersul civilizației actuale găsim în Sfintele Scripturi trei surse care conțin informații de necontestat, întrucât majoritatea au avut loc, iar cele ce urmează sigur se vor întâmpla.

Cele trei surse sunt:

- Informațiile primite de la Fiul lui Dumnezeu, Mântuitorul nostru Iisus Hristos, în timpul vieții Lui pe pământ;
- Informațiile ce le-am primit din scrierile Sfinților Apostoli;
- Informațiile din scrierile Sfinților Părinți, primite prin lucrarea Duhului Sfânt, precum și din informațiile

lăsată nouă de unii învățați creștini cu viață îmbunătățită, primite de la Sfântul Duh.

În toate aceste trei surse se găsesc informații despre evenimentele premergătoare celei de-a doua veniri a Mântuitorului nostru Iisus Hristos pe pământ, pentru Judecata finală. Problema care se pune este: dacă este bine ca aceste evenimente care vor veni asupra omenirii să fie cunoscute, sau oamenii nu trebuiau să le cunoască (după părerea unora care spun că, dacă omenirea le-ar cunoaște, ar intra în panică și s-ar produce mari dezordini pe întreg Globul). Argumentele pentru care aceste informații trebuie cunoscute sunt: Dacă acestea nu ar trebui cunoscute, ele nu ar fi fost scrise, unele dintre ele cu mii de ani în urmă, fie direct de la Dumnezeu, fie de la oameni cărora Dumnezeu le-a descoperit lor. Cel mai puternic argument că ele trebuie cunoscute vine chiar de la Dumnezeu Mântuitorul nostru Iisus Hristos, care i-a certat pe conducătorii evreilor pentru că nu se osteneau să cunoască vremurile pe care le trăiau: *„Fățarnicilor, fața cerului știți s-o judecați, dar semnele vremurilor nu puteți”* (Mat. 16/1:4). Necunoașterea evenimentelor dinaintea venirii Mântuitorului îi va prinde pe oameni nepregătiți, ca și înaintea venirii Potopului, când întreaga omenire a fost distrusă. *„Căci precum în zilele acelea dinainte de potop, oamenii mâncau și beau, se însurau și se măritau, până în ziua când a intrat Noe în corabie.*

Și n-au știut până ce a venit potopul și i-a luat pe toți, la fel va fi și la venirea Fiului Omului” (Matei 24/38-39).

Cunoașterea vremurilor nu trebuie să-l împingă pe om spre panică, ci spre îndreptare, spre a se pregăti pe cale spirituală prin curățirea de păcate, în vederea vieții veșnice, fie să meargă în focul iadului, fie în desfătarea raiului, unde să petreacă veșnic împreună cu toți sfinții.

Dumnezeu a dezvăluit oamenilor planul Său încă din perioada Vechiului Testament, prin gura proorocului Isaia: *„De la început Eu vestesc sfârșitul și mai dinainte ceea ce are să se întâmple. Și zic: planul Meu va dăinui și toată voia Mea o voi face” (46/10).*

Oamenii zilelor noastre trebuie să înțeleagă marele adevăr, cum că Dumnezeu l-a creat pe om pentru scopul Său și omul trebuie să se supună poruncilor ce i s-au dat, pentru că, numai respectând aceste porunci, planul lui Dumnezeu se poate realiza. Deci, omul trebuie să I se supună indiferent dacă înțelege acest plan sau nu. Iată ce ne spune apostolul Pavel în Epistola către Romani: *„Dar, omule, tu cine ești, care răspunzi împotriva lui Dumnezeu? Oare făptura va zice Celui ce a făcut-o: De ce m-ai făcut așa?” (Romani: 9/20).* Dumnezeu a știut că nu toți oamenii vor înțelege menirea lor pe acest pământ și S-a explicat în fața lor, scutindu-i de întrebări fără sens și de rătăcire: *„Gândurile Mele nu sunt ca ale voastre și căile Mele ca ale voastre. Și cât de departe sunt cerurile de pământ, așa de departe sunt căile Mele de*

căile voastre și cugetele Mele de cugetele voastre” (Isaia 55/8-9). Despre a doua venire a Mântuitorului Iisus Hristos avem o mărturie lăsată nouă de însuși Hristos, care spune: „Iar când va veni Acela, Duhul Adevărului (Sfântul Duh), vă va călăuzi la tot adevărul; căci nu va vorbi de la Sine, ci câte va auzi va vorbi și cele viitoare vă va vesti. Acela Mă va slăvi, pentru că din al Meu va lua și vă va vesti” (Ioan 16/13;14). Aceste cuvinte sunt adevărate și noi trebuie să credem în ele. „Va trece cerul și pământul, dar cuvintele Mele nu vor trece” (Marcu 13/31); în altă parte, a spus: „Nu Eu vă voi judeca, cuvintele Mele vă vor judeca”. Iată ce putere mare are fiecare cuvânt rostit de Dumnezeu.

Aceasta este lucrarea Duhului Sfânt pe pământ. Să desăvârșească învățătura dată nouă de Mântuitorul Hristos, sau, cum i se mai spune, Dumnezeu Cuvântul, pentru că Hristos ne-a spus că El nu vorbește de la Sine, ci El ne spune ce I-a spus Dumnezeu Tatăl. Aceste cuvinte îi incriminează pe ereticii care susțin că Hristos a fost instruit în India de către învățații de acolo și că El nu este Fiul lui Dumnezeu; aceștia sunt proorocii mincinoși care se vor ridica în vremurile de pe urmă.

DEGRADAREA FIINȚEI UMANE

Iată ce ne spune părintele Arsenie Boca în lucrarea lui *„Căderea Împărăției”*: *„Când omul trăiește la adevărata lui valoare, el este subiect de istorie, pe când dacă renunță la dimensiunile lui divine, ajunge obiect de istorie, în rând cu oricare dintre obiecte; el nu mai poartă un nume, ci poartă un număr. Deci, ce poate să însemne coborârea omului la simpla valoare economică, decât o degradare a lui în rândul vitelor, care se vor sălbătici împreună și-și vor împinge conducătorii până la marginile nebuniei”*.

Cum se explică cele arătate mai sus? Pentru a găsi un răspuns, să cercetăm din nou Sfintele Evanghelii. Dacă în Vechiul Testament, Dumnezeu le-a dat oamenilor poruncile imprimate pe table de piatră, prin Moise, în Noul Testament Dumnezeu îi dă omului legi și porunci noi și iată ce zice despre o etapă nouă care începe: *„Acesta este așezământul care îl voi întocmi cu ei, după acele zile – zice Domnul: «Da-voi legile Mele în inimile lor și le voi scrie în cugetele lor» (Evrei, 10/16). Ce*

trebuie să înțelegem din această diferență dintre cele două Testamente: Dumnezeu a imprimat legile Sale în inimile și cugetele tuturor oamenilor, nu numai în cele ale creștinilor, pentru că toți oamenii, indiferent în ce cred ei, știu ce este bine și ce este rău, dar Dumnezeu Creatorul, în înțelepciunea Sa, a știut că omul se va degrada spiritual sub influența păcatelor și a mediului în care trăiește, precum și a slăbiciunilor omului în lupta sa cu diavolul cel pierzător de suflete. Însuși Mântuitorul Iisus Hristos a întrebat: *„Oare va mai exista credință la venirea Fiului Omului pe pământ?”* (Luca 18/8). Iar Apostolul Pavel ne spune în Epistola a doua către Tesaloniceni: *„Înainte de venirea lui Antihrist, va veni lepădarea de credință, iar venirea acestuia va fi prin lucrarea lui Satan”* (2Tes. 2/3:9).

Se pare că noi trăim acele timpuri când credința în Dumnezeu scade de la o zi la alta, iar acest lucru se întâmplă când omul nu mai știe de cei trei mari dușmani pe care-i are:

1) corpul, care prin instinctele lui este împins spre satisfacerea lor precum fac animalele! Omul uită că el a fost dotat cu rațiune, cu care poate hotărî să dea curs impulsurilor instinctelor, sau să se oprească, știind că încalcă poruncile ce i-au fost date. Animalele nu au această putere, pe ele instinctele le duc și la viață și la moarte, de aceea ele nu răspund, precum oamenii, pentru faptele lor;

2) societatea în care omul trăiește, societate care-l influențează și care îi cere să facă ce fac ceilalți, adică să păcătuiască și să se destrăbăleze, să-și însușească idei false după care să trăiască. Dumnezeu îl avertizează pe om: *„Cine este prieten cu lumea este dușman al lui Dumnezeu”*;

3) diavolul care îi imprimă în creier idei false, idei pe care majoritatea oamenilor nu le depistează. De ce? Pentru că nu au trezvie, adică paza minții, ca să depisteze de unde le vin ideile, de la Dumnezeu sau de la diavoli. Din păcate, în prezent, lumea este plină de idei false pe care oamenii neștiutori le iau drept bune și care îi mână ca pe vite spre porțile iadului. Pe această cale omul pierde din inima și cugetul lui legile pe care Dumnezeu i le-a dat, în aceasta stă tragedia omului zilelor noastre; această pierdere îl duce pe om la pierderea sensului vieții pe pământ; viața pierzându-și sensul, ea trebuie să dispară!

Existența vieții pe pământ trebuie să aibă un sens superior, a te naște și a trăi fără legi, fără opreliști, fără o morală care să te diferențieze de restul viețuitoarelor este fără sens. Astăzi, auzim tot mai des la generațiile tinere: eu fac ce vreau, eu sunt un om liber și mă port cum vreau eu, etc. Această libertate duce la anarhie, nu la ordine; de aceea, cei ce fac educație tinerilor au o mare responsabilitate, tinerii trebuie educați astfel încât să cunoască ce este rău în societate și să se poată feri de

ce le este potrivit și-i duce la distrugere. Desigur că tinerii nu pot fi scoși din societate, fie ea bună sau rea, dar depinde cu ce ochi se uită la viață tânărul bine format; el trebuie să discearnă și să se ferească de ce nu-i folosește. Disciplina și ordinea se învață prin constrângere, nu prin libertatea prost înțeleasă! Pentru atingerea acestui scop, copilului, de mic, trebuie să i se imprime trei obligații: să asculte, să învețe și să muncească. Legea actuală a dreptului copilului este falsă, calul bătrân nu se învață la ham sau ce n-a învățat Ionel, nu va învăța nici Ion (proverbe bătrânești). Explicația acestor proverbe este că, de fapt, copiii trebuie învățați de mici cu o anumită ordine și disciplină, pentru că la vârsta respectivă copilul este ca un burete, el absoarbe tot ce vede la părinții lui; el tot timpul vrea să facă ceea ce vede, tot ce fac cei din jurul lui. Din păcate, în zilele noastre, copiilor li se pun la dispoziție mijloace prin care sunt îndepărtați de la activitățile folositoare pentru tot restul vieții lor și, astfel, ajung la vârsta maturității și nu știu să facă nimic folositor, motiv pentru care nu găsesc un loc de muncă, sau, dacă îl găsesc, li se pare prea greu și-l abandonează, ei nefiind obișnuiți cu greutățile vieții. Pe timpuri se spunea că munca este școala caracterului; astăzi, caracterele se formează prin restaurante și baruri, prin concerte și distracții care sunt o școală a destrăbălării.

Degradarea generală a omenirii s-a produs în ultimii 200 de ani, când „piatra de temelie” a fost pusă de